

האיש האפור הרפתקת פרי פורם

מאת זיו קיטרו

הדברים, אם הגעתם לשורות אלו אני מבין שאתם מאלו שחושבים שהם כן מסוגלים ולכן כל מה שנותר הוא לתת לכם לעבור הלאה ולקורא את ההרפתקה.

ההרפתקה מתרחשת בשנת 1928, בסביבות סוף חודש מאי. הכוונה המקורית הייתה לקחת את ניו-יורק בתור המקום בו מתרחשים המאורעות המובאים כאן, מאוחר יותר הבנתי שאין לי ידע מקיף במיוחד על העיר הגדולה ועל סביבתה ולכן החלטתי להעביר את ההתרחשות ל"עיר". "עיר" זו היא עיר דומה בסגנון לניו-יורק אלא שהיא המצאה שלי ולכן אני יכול להרשות לעצמי לטעות במיקומי רחובות ומבנים, אם מישהו מכם מכיר את ניו-יורק ויכול להריץ את ההתרחשויות שם, לכו על זה, בסופו של דבר זה יהיה רק חזק יותר. למה? המשיכו לקרוא, את התשובה הסופית תקבלו בנספחים.

השחקנים משחקים 4 דמויות, ארבעה בלשים המטפלים במקרי חטיפה, חטיפת קטינים, התעללות בילדים ורצח. פרטים מלאים (עד כמה שניתן) תוכלו למצוא בהמשך. אני מציין מראש שכל הבלשים הם גברים מהסיבה הפשוטה שבשנות ה-20 לא נשמע על בלשית, נשים תפקדו בתור מזכירות ולא כפועלות בשטח, זו אינה דעתי האישית אלא הבהרה לגבי הסיבה למחסור בדמויות נשיות. מי שירצה לשנות את זמן ההרפתקה מוזמן לעשות זאת, במקרה זה אין שום בעיה לשנות את הבלשים לבלשיות, אם תרצו.

ההרפתקה מורכבת מתיאור המקרה, הצגת הדמויות הראשיות והתחלת החקירה. בהמשך יהיו כיווני חקירה, רמזים שיצוצו על פני השטח (יחד עם זמן משוער בו יעלו, הרגישו חופשיים לשנות זמנים אלו בהתאם להתקדמות השחקנים) ודמויות נוספות. לאחר מכן סיכום ואז הדמויות ולבסוף נספחים. אני אבקש כעת **שלא לקרוא את הנספחים** לא עד שתסיימו את כל ההרפתקה. אני מבטיח לכם שיש לעניין משמעות אדירה, אם אתם מעוניינים "ליהנות" מהקריאה ולקבל את כל התפתלויות העלילה כפי שיקבלו (פחות או יותר) זאת השחקנים. כמובן

הרשו לפתוח במספר מילות הזהרה. ההרפתקה המונחת לפניכם אינה הרפתקה קלה לבליעה, היא אינה מסע קליל אל תוך מרחבי הדמיון האנושי, היא אינה מבוא לעולמות נסתרים ומרגשים. הרפתקה זו היא מבוא, או שער לעולמות אחרים, אלו עולמות של צער, של כאב ושל סבל. זוהי כניסה למקומות האפלים ביותר במוח האנושי, זוהי הזמנה לחקור לא את הבלתי נודע, אלא את הבלתי ניתן לדעת או אולי את מה שאנחנו לא רוצים לדעת. אני מודע לחלוטין שיש את אלו שימצאו את החומר המובא כאן כקשה וכואב, אני מקבל זאת לחלוטין ולכן אני מביא את הזהרה הזו כאן. אני מודה שאיני מוצא טעם בצנזורה, מעולם לא מצאתי. אני כן רואה מקום להזהרות וזו היא הזהרה (כפי שציינתי בהתחלה). אם אתם מוצאים נושאים כגון: רצח, התעללות גופנית עצמית, אונס קטינים, קניבליזם וכל נושא דומה כנושאים שאין ביכולתם להתמודד איתם, אל תמשיכו לקרוא. אתם תסבו לעצמכם רק צער.

כאשר הרצתי את ההרפתקה הזו דאגתי שהשחקנים יהיו בני 18 בלבד, כעת שההרפתקה על הרשת אני לא יכול לעצור איש מלקרוא אותה ולהריצה ולכן אני יכול רק לבקש, אם אינכם חושבים שאתם מסוגלים להתמודד עם הנושאים הנ"ל, בבקשה עברו להרפתקה הבאה. לכל מי שהחליט להמשיך, בהצלחה, זה לא יהיה קל. ברוך הבא לעולם שלי...

בעוד אני כותב מילים אלו אני מוצא את עצמי חושב האם זה נכון להעלות הרפתקה זו ואת הקונספט שהיא נושאת לכתב ולפרסום, אבל חשוב היה לי כן ולכתוב זאת וכן לנסות להעביר את המסר שנמצא כאן.

הרפתקה זו מדברת על נושאים כואבים מאוד ומצמררים מאוד, וכפי שציינתי בהזהרתי, לא כל אחד יוכל להסתדר עם

שהבחירה בידכם, אני לא ממש יכל לעצור אתכם מלעשות זאת.

אני חושב שאין צורך להכביר בעוד מילים מיותרות, כל ההזרות ניתנו, כל ההערות הוערו, כל מה שנותר כעת הוא לעצום עיניים ולזנק אל תוך הברכה, אני מבטיח שהמים קרים, מאוד.

ההתחלה

ב 25 למאי 1928, פירסם אדווארד באד מודעה בעיתון בה ציין שהוא מחפש עבודה. הגבר הצעיר בן ה 18 מאס בחיי העוני והחליט לשפר את מצבו הכלכלי ולעזור להוריו. הוא חשב על עבודות מחוץ לעיר באחת החוות המקומיות, הוא לא היה מפונק והיה מוכן לתת הכל על מנת לשפר את המצב.

ב 28 למאי דפק על פתח דלתם של משפחה באד אדם מבוגר וחביב שהציג את עצמו בשם פראנק הווארד, חוואי מפרמינגדייל, הוא ביקש לדבר עם אדווארד לגבי העבודה.

בעודם ממתינים לאדווארד שוחחה דליה (האם) עם מעסיקו לעתיד של בנה. היא התרשמה מהזקן החביב עד מאוד במיוחד לאחר שסיפר לה שהוא מנהל חווה מצליחה אותה הוא בנה במו ידיו וכיום עובדים בו הוא ו 6 ילדיו. הוא נאלץ לגדל את ילדיו לבדו לאחר שאשתו עזבה אותו לפני שנים רבות. בנוסף למשפחתו בחווה עובדים עוד חמישה עובדים שכירים וטבח שוודי אחד. לרוע המזל אחד השכירים עוזב והזקן נאלץ לחפש עובד חדשים. דליה התרשמה מהליכותו ומדבריו. פניו הזקנות והחביבות ועיניו הטובות הביאו אותה למסקנה שבנה מצא מקום טוב לעבוד בו. דליה זכרה במיוחד את שיערו האפור ושפמו האפור שהפכו את הזקן לחביב אף יותר בעיני דליה.

אדווארד נכנס לחדר ולאחר שיחה קצרה התרשם הזקן עד מאוד ואף שוכנע לקבל את חברו של אדווארד לעבוד איתם.

השניים לחצו ידיים וקבעו שפראנק יגיע ביום שבת לאסוף את אדווארד ואת ווילי, החבר.

ב 2 ליוני, יום שבת, המתין אדווארד בכיליון עיניים למעסיקו החדש אשר בושש לבוא. במקום את פניו של פראנק, קיבלו משפחת באד מכתב, כתוב בכתב יד מידי

פראנק הווארד ובו הוא מתנצל שלא יכל להגיע כי התעקב בפגישה חשובה, הוא הבטיח ליצור קשר בבוקר.

למחרת ב 11 בבוקר הופיע פראנק הווארד בפתח ביתם של משפחת באד, כשהוא נושא בידיו תותי שדה וגבינות "היישר מהחווה".

דליה שכנעה את הזקן החביב להשאר לצהריים והוא הסכים. זו הייתה ההזדמנות הראשונה של אלברט באד, האב, לשוחח עם המעביד החדש של בנו. גם האב התרשם מחביבותו של הזקן מישרו וטוב ליבו. הוא התרשם גם מהשכלתו הברורה של הזקן ומצורת דיבורו והבין שאכן, בנו מצא את המעסיק הנכון.

כאשר התיישבו לארוחה, נכנסה לחדר ילדה יפיפיה בת 10. שיערה החום היה פזור והיה זמזמה שיר כלשהו לעצמה. היא הייתה ילדה מדהימה, ברור לחלוטין שתגדל להיות שוברת לבבות קטנה, עיניה החומות הגדולות עורה הלבן ושפתיה הורודות רמזו על כך היטב. היא עדיין לבשה את בגדי הכנסיה הלבנים לה כאשר התיישבה לאכול. "בוא נראה כמה טוב את יודעת לספור" אמר הזקן החביב והוציא ערימת שטרות מכיסו, זוג ההורים השתנק לנוכח גודל החבילה. "תשעים ושניים דולאר וחמישים סנט" הזקן נראה מרוצה ונתן לגרייס הקטנה 50 סנט לקנות לאחותה הקטנה, ביאטריס, ולעצמה ממתקים. לאחר הארוחה קם פראנק וציין שהוא חייב לבקר את אחותו שגרה באיזור, לאחייניתו הקטנה יש יום הולדת והוא הבטיח לבקרה. "אני אשוב בערב לאסוף את אדווארד". ממש כאשר עמד לעזוב הסתובב פראנק לאחור והזמין את גרייס לבוא איתו למסיבת יום ההולדת, הוא הבטיח להוריה של גרייס שהוא ישמור עליה וישיב אותה חזרה לפני 9 בערב, אז הוא ייקח את אדווארד לחווה. דליה שאלה היכן המסיבה הזו תהייה, פראנק אמר שבבית אחותו, פינת הרחובות קולומבוס ורחוב 137. דליה לא הייתה בטוחה אבל אלברט טען שדליה מחזיקה את ילדיה קצר מידי ושזה יהיה בסדר גמור עם הילדה תצא להכיר אנשים חדשים.

דליה עזרה לביתה לרכוס את המעיל ולחבוש את הכובע הקטן שלה ואז ליוותה

את פראנק וגרייס החוצה, צופה בהם נעלמים במורד הרחוב. באותו לילה הם לא שמעו מילה מפראנק ולא ראו את גרייס, לילה ללא שינה עבר עליהם ובבוקר נשלח אדוארד לדווח על ההעלמות למשטרה.

התחלת החקירה

ארבע בלשים מקבלים את התיק הנ"ל, חומרת הפשע ברורה מן מההתחלה, המשטרה לא רצתה למצוא גופה על מנת להתחיל במצוד.

החוקרים יקבלו את כל הפרטים שיש למשפחה, כל מה שהתרחש, כיצד הגיע פראנק הווארד לביתם וכיצד יצא עם גרייס ולא שב. דליה זוכרת בפרוטרוט את פניו של הזקן וגם את הכתובת שנתן לה, הכתובת של אחותו.

כעת מגיע רגע האמת, החוקרים יתחילו לחקור לכל כיוון אפשרי.

אני מביא כאן את הפרטים שיוכלו לגלות, אני סומך עליכם שתספקו את המידע ברגע הנכון. חשוב לציין שקלסטרונו של הזקן ותמונה של גרייס מופצים מייד בין השוטרים. לבלשים יש קשרים ברחוב והם כמובן מתחילים בדברים בסיסיים כמו הצגת קלסטרונים של פושעים ידועים, חוטפים, פדופילים ועוד. המשפחה לא מזהה את הזקן בין התמונות.

אני מציג את הדברים שיעלו מהחקירה בתור נקודות, במקומות שצריך להרחיב אני ארחיב שאר המקומות יהיו הפרטים הבסיסיים ביותר.

לפני שניכנס לחקירה המלאה ניתן לומר שני דברים בוודאות:

מייד בהינתן הדיווח המלא מקבלים הבלשים מעובדי המשטרה תגובה שלילית גם לגבי שמו של הזקן, אין אדם כזה לא בעיר ולא בסביבה (לא בעיר, לא בעיר ממנה טען שהוא בא, שלא קיימת כלל). מעבר לזה הרחוב שנתן "פראנק" בתור הרחוב של אחותו לא קיים גם כן.

הזקן וכל דבר שהוציא מפיו היו שקר אחד גדול.

חקירה

- המידע על העלמותה של גרייס יצא גם לעיתונים, החל מיום המחרת מגיעים מכתבים שונים, "מכתבי דמה", הטוענים שהם

האיש האפור או שיש להם מידע ובתמורה לסכום מסוים יהיו אנשים אלו שמחים לספר את הידוע להם. בנוסף יהיו מקרי "תצפיות" של גרייס. ניתן להשתמש בעדויות שווא אלו על מנת לבלבל את החוקרים.

- בית דואר בהארלם מתגלה בתור בית הדואר ממנו נשלחה ההודעה למשפחת באד על עיקובו של "פראנק".

- בדיקה של הכתב והכתיב במכתב המקורי, הנמצא בידי משרד הדואר, מגלה ש"פראנק" עבר חינוך כלשהו בחייו, מעבר לחינוך הרגיל.

- מחקר נוסף יגלה מהיכן נקנתה הגבינה שהביא "פראנק" למשפחת באד, בטענה שאלו גבינות מהחווה שלו. המקור הוא עגלת יד של רוכל, גם הוא מאזור הארלם.

- חקירה מעמיקה יותר לגבי זהותו של החשוד תעלה דבר מעניין עד מאוד. בעזרת אנשי ארכיון המשטרה מגלים החוקרים (אם פנו לכיוון הזה כמובן) על מקרה דומה עד מאוד אשר התרחש שנה קודם לכן: 11 לפבואר, 1927.

בילי גפני בן ה 4 שיחק עם חברו בן השלוש, ילדם של השכנים העונה לשם בילי גם כן. נער בן 12 שבדיוק שמר על אחותו הקטנה יצא החוצה לשחק עם הילדים ומיהר פנימה כאשר שמע את אחותו בוכה. בן ה 12 יצא החוצה שוב לאחר כמה דקות והבחין ששני הבילים נעלמו. הוא מיהר אל אביו של בן השלוש לספר לו והשניים יצאו לחפש במהירות. הם מצאו את בילי בן השלוש בקומה העליונה של הבניין, לבדו. כאשר נשאל ביכן בילי גפני ענה הילד "הבוגימן לקח אותי". כאשר בלשי המשטרה הגיעו הם התעלמו מדבריו של הילד והתחילו בחיפושים. למרות חיפוש מקיף במחסנים שסביב אזור המגורים ואפילו בתעלות שלצידי הכבישים, בילי גפני לא נמצא. לבסוף מישהו

הקשיב לדבריו של בילי בן השלוש ושמעו את התיאור המלא של "הבוגימן": אדם מבוגר, רזה בעל שיער אפור ושפם אפור. המשטרה לא הקשיבה לדברים, השוטרים גם לא קישרו את האירוע למקרה אחר שקרה ב-1924. (את המקרה של 1924 יגלו הבלשים שלנו רק אם יתאמצו קצת ויתחילו לחפש מקרים ישנים עוד יותר, המקרה של '24 לא מופיע כשהוא קשור למקרה של '27)

- ביולי, 1924, פרנסיס מק'דונל בן ה-8 נעלם. לפני העלמו הוא שיחק לפני ביתו בצ'רלטון וודס (חלק מסטאטן איילנד), אימו הייתה בקרבת מקום, מניקה את ביתה התינוקת. לפתע הבחינה האם באדם זקן ורזה אשר נראה אפור כולו. שיערו ושפמו נראו אפורים לחלוטין. הוא עמד ברחוב מכווץ ומשחרר את אגרופיו. לאחר כמה שניות הוא הביט אל האם המניקה, סימן לה בידו לשלום וצעד הלאה במורד הרחוב. מאוחר יותר באותו יום נצפה הזקן צופה בפרנסיס ועוד ארבע ילדים משחקים בכדורגל. הזקן קרא לפרנסיס לבוא אליו, שאר הילדים המשיכו במשחק. לאחר כמה דקות נעלמו פרנסיס והזקן. העדרותו של פרנסיס מארוחת הערב הדליקה נורה אדומה אצל הוריו. אביו, שהיה שוטר, אירגן קבוצת חיפוש והם מצאו את פרנסיס ביער בקרבת מגוריהם. הילד היה בתחתונים בלבד, סימני חניקה על צווארו וכל גופו חבול בצורה קשה. לשוטרים היה ספק בכך שהזקן היה אכן זקן כל כך, העוצמה בה היכו את הילד הראתה על כוח רב מאוד, אופציה אחרת הייתה שלזקן היה שותף חזק יותר. בכל מקרה הזקן האפור נעלם ולא נראה שוב.

- מספר ימים אל תוך החקירה משפחת באד תקבל מכתב, אחד המכתבים הנוראיים ביותר שנכתבו אי פעם. האם, שקיבלה את המכתב לידיה, לא ידעה

לקרוא ובכך נמנעה ממנה חוויה טראומתית זו. את המכתב ניתן למצוא "בנספחים" (אל תקראו אותו עדיין, עד שתסיימו את קריאת כל ההרפתקה).

1. למרות שנראה שהמכתב נכתב ע"י אדם חולה שרצה להתעלל במשפחה, המכתב אמיתי לחלוטין. מעבר לכך, כתב היד (אם ישו אותו) מתאים לכתב של הפתק שנשלח למשפחת באד מאותו בית דואר בהארלם.

2. על המכתב יש רמז חשוב מאוד, סימן משושה ובו האותיות N.Y.P.C.B.A אשר מייצגות את המילים: New York Private Chauffer's Benevolent Association.

3. אם יפנו לעמותה תיערך פגישת חרום של כל החברים, מן הסתם כך יוכלו למצוא את החשוד או אולי לראות מי חסר ואם הוא מתאים לתיאור. באותו זמן משווים השוטרים את כתב היד במכתב לכתבי יד הקיימים (חתימות והצהרות שונות) בעמותה.

4. אין שום תאימות בין כתבי היד ואין איש שמכיר את התיאור שניתן. אפשר כמובן לשלוח את הבלשים למרדף שווא: התיאור יכל להיות דומה למישהו שלא מופיע בפגישה, שוטרים נשלחים אליו הביתה, אולי מעצר אבל מהר מאוד מתברר שזה לא האיש. דבר כזה יעורר סערה ללא ספק ודברים יגיעו לעיתון ולכן כדי מאוד להיזהר אם אופציה זו.

5. בירור נוסף עם העמותה ואנשיה מביא את השרת להודות שהוא לקח מספר מעטפות וניירות של העמותה "על מנת לכתוב מכתבים" הוא הותיר את הניירות במקום בו התגורר בעבר, בית דירות ב מזרח 200, ר"ח 52. בעלת הבית מוכה הלאם כאשר ניתן לה התיאור של "פראנק", זהו אותו אדם ששכר ממנה דירה עד לפני יומיים או שלוש. ברישומים הוא מופיע תחת השם אלברט א. פיש. בעלת הבית נזכרה שפיש

נוספים, שחלקם מתוארים כאן, לא הפסיקו בשנות ה-30. רק לפני מספר חודשים נעצר בארה"ב חשוד בפשע דומה, אדם שחטף ילדים, אנסם ולבסוף ניזון מהם.

אלו לא סיפורי אימה, זו המציאות, אלוהים ירחם על נשמותינו ועל נשמותיהם של קורבנות הזוועות.

ביקש ממנה לשמור לו מכתב שאמור להגיע מבנו, הוא אמר שהוא ישוב לקחת אותו.

6. משרד הדואר באזור יהיה מוכן להודיע כאשר המכתב מגיע (אם יפנו אליהם) ואכן יום לאחר מכן המכתב מגיע ונשלח לבית הדירות, המשטרה מחכה, שלושה ימים עוברים ופיש לא נראה בשום מקום.

7. ביום הרביעי פיש מופיע (אם יש מעקב אחרי הבית הוא נראה נכנס, אם לא בעלת הבית מודיע על הופעתו) כאשר הבלשים נכנסים והוא קולט שזה הם, פיש שולח יד מהר אל כיס הג'קט שלו ומוציא תער חד ואוחז בו לפניו.

סיכום

פיש נלקח לתחנת המשטרה והמשפט נגדו יוצא לדרך. משפט זה ייקח זמן מה, אנחנו נעזוב את הסיפור כאשר הבלשים שומעים שעורך הדין של פיש מבקש לטעון לאי שפיות, יש סיכוי שפיש לא יועמד לדין...

מספר מילים:

אני לא יודע איך הרגשתם עם ההרפתקה הזו. אני אשמח לשמוע את דעתכם, חשוב לי רק שלא לקבל את הקרדיט על העלילה. הסיבה פשוטה: אני לא המצאתי את הסיפור הזה.

אני לא מתכוון שזו גניבה ספרותית, לא ולא. לצערי זה לא הסיפור. המקרה של אלברט א. פיש הוא אמיתי לחלוטין. בנספחים תוכלו למצוא את כל המקרה כולל המכתב (אותו תקראו לשחקנים). שיניתי מספר דברים על מנת שיהיה ניתן להריץ את הסיפור במשחק בן 4 שעות והדמויות גם כן לא היו קיימות במציאות אבל חוץ מזה הכל קרה, הכל אמיתי.

כואב לדעת שזהו העולם בו אנו חיים אבל חשוב שנדע זאת, חשוב שנכיר באמת ושלא נעצום עיניים. ככל שנתעורר מוקדם יותר נוכל אולי לעשות את הצעדים שיביאו לשינוי. התעללות בילדים ופשעים נוראיים

ארתור דבור

שביצעו את הזוועות. ריימונד הוא חוקר מעולה, יש לו את היכולת לגרום לאנשים לעשות מה שהוא מבקש מהם, יכולת שעזרה לו רבות כנגד "מוחות" הפשע בניו יורק. ריימונד נשוי ויש לו ילדה בת 8, ככל שהוא עובר יותר במשטרה כך הוא הופך מגונן יותר על אישתו וביתו. יש סיכוי גדול מאוד שלאור הפשע אותו הוא חוקר כעת הוא ישלח את משפחתו הקטנה אל מחוץ לעיר. ריימונד מדבר בשפה גבוהה יחסית והוא מושפע מספרי בלשים ומתח, הוא לא ילד קטן שחושב שהספרים הם המציאות והוא לא קריקטורה של דמויות מספרים, אבל הוא כן מושפע מצורות דיבור של בלשים מפורסמים ומאופן התנהגותם.

וולטר פרימן

וולטר הוא איש הקשרים. הוא גדל ברחובות וצעד מתוך אזורים מוכי פשע אל "האור". למרות שהפך לשוטר הוא שמר על קשריו ברחוב ובתמורה להעלמות עין מידי פעם זוכה וולטר במידע רב מאוד מאנשי "הרחוב". וולטר ממצוע לחלוטין בגודלו, אין בו משהו מיוחד שיבליט אותו וזה אולי גם היתרון שלו על אחרים. פעמים רבות מראו ה"רגיל" לחלוטין נתנו לו את האפשרות להיכנס במסווה למקומות בלי להתקלבלבעיות רבות מידי. וולטר לא מדבר על ילדותו יותר מידי, חבריו חושבים שזה בגלל שגדל במאורות הפשע של ניו יורק אבל וולטר לא מדבר על ילדותו בגלל דבר אחר, סוד אותו הוא ייקח לקבר. וולטר נוצל מינית ע"י דודו, מצד אימו. דוד זה היה עשיר, יחסית למשפחתו ובאופן כללי, והיה קונה לוולטר דברים רבים כאשר בתמורה וולטר היה נאלץ להכנע לגחמותיו של דודו.

טומס קרופורד

טומס קרופורד הוא אחד הבלשים הצעירים ביותר בכוח, הוא בן 27, קטן ב 5 שנים משותפו (וולטר פרימן). טומס עלה במהירות כזו משתי סיבות: האחת, הוא בלש טוב. הוא היה תלמיד טוב בבית

ארתור דבור הוא בן 35, בלש ותיק בניו יורק שראה הרבה בחייו. הוא איש גדול ונמרץ, קשוח מאוד שסובל מנדודי שינה. כשהיה קטן נאלץ לצפות באביו מכה את אימו והזכרון הזה מעולם לא עזב אותו. ברגע שהיה בוגר מספיק הוא עזב את הבית ופנה להפוך לשוטר, מקווה לעזור לאחרים במקום בו לא יכל היה לעזור לאימו. ארתור לא מדבר עם אביו ולמעשה ניתק איתו קשר ביום בו עזב את הבית. ביום בו הפך לשוטר הוא שב לביתו ואמר משפט אחד אחרון לאביו "אם תיגע בה פעם אחת, אני אדאג שתשרף". ארתור היה סובל מסייטים בהם קורבנות לפשעים בהם צפה קוראים לו לעזרה ואביו אוחז בו, מרחיק אותו ולא נותן לו אפשרו להגיש עזרה. סייטים אלו הובילו אותו למצב של אינזומניה. לארתור יש שני חברים קרובים, אדווארד מק'נזיל וטימותי לרד. אדווארד הוא בעל פאב בניו יורק וטימותי הוא פועל בניין. מעבר להם לארתור יש רק את שותפו ריימונד פורד. ארתור מצליח עם המין השני, הוא נראה טוב ובנוי טוב אבל הכעס הרב על הוריו (על אימו שלא עזבה או נלחמה) לא מתיר לו להכנס למערכות יחסים רציניות. ארתור מצטיין בעבודת בלשות ועזר לפצח מספר מקרי העלמות בעבר. מוחו אנליטי לחלוטין והוא לא מתיר לרגש להפריע לו בעבודת הבילוש, למרות שהיו מקרים בהם נתקל באלימות בתוך המפשחה ואז... איבד את הסבלנות וגרם לנזק לאב המכה. ישלזכור שאנחנו מדברים על שנות ה'30 אותם אנשים שארתור "העניש" לא יכלו לעשות כלום, המשטרה מגינה של שלה.

ריימונד פורד

ריימונד הוא דבר צנום, בעל שיער חום בהיר ועיניים ירוקות. הוא תזזיתי מאוד וכאשר הוא נאלץ לעמוד במקום הוא מתחיל לגרד בעורפו. ריימונד הוא בן 33. הוא זינק מהר מאוד בסולם הדרגות והוא בלש כבר 7 שנים. בכל שנותיו כשוטר נתקל בזוועות שבני האדם מסוגלים להם, כבלש הוא נתקל יותר ויותר בפושעים

הספר לצוערי משטרה והיה לו רקורד מוצלח בתור שוטר. הוא לא לקח שוחד מעולם ובאמת מייצג את השוטר ההגון. כמובן שהעובדה שאביו הוא מפכ"ל משטרה לשעבר עזרה לו לא מעט אבל טומס מסרב להודות לפני עצמו שאולי יש סיכוי שזו הסיבה. החינוך של טומס היה קשה מאוד, אביו לא היה מוכן שבניו (טומס והארי, הקטן מטומס ב 6 שנים) יהפכו לפושעים ולכן היה משתמש בשיטות חינוך "מסורתיות" על מנת להבטיח משמעת. טומס למד את מה שהיה צריך ללמוד, הארי לא. לפני 3 שנים עצר טומס את אחיו על סחר בסמים. אירוע זה גרם לקרע במשפחה. טומס חי עם הבעיה הזו ולא מצטער על מעשיו, גם כאשר אחיו נרצח בכלא נותר טומס בדיעה שהוא עזה את המעשה הנכון, כאשר אימו לקחה את חייה טומס לא בכה. החינוך של אביו הותיר חותם.

כאמור: אלו לא דמויות אמיתיות, הרשתי לעצמי ליצור דמויות שיתאימו למשחק (אני מקווה שהשחקנים יצליחו לעשות זאת). שמות החוקרים המקוריים תוכלו למצוא בנספחים, יחד עם כל הסיפור המלא.

נספחים

את הפרטים המלאים של המקרה, וכמו כן את המכתב עצמו, תוכלו למצוא באתר האינטרנט:

www.crimelibrary.com/fish/fish

המכתב עצמו לא יופיע כאן על מנת לחסוך במקום.

באתר הראשי, אגב, תוכלו למצוא מקרים נוספים - כולם אמיתיים מאוד - הכוללים ביניהם את הרוצחים הסדרתיים הנוראיים ביותר ומקרי פשיעה רבים אחרים.